

HELSETJENESTEN FOR
STORFE
http://storfehelse.tine.no

Det kongelige landbruks- og matdepartement
Marit Bergliot Braathen
Akersgt. 59 (R5), PB 8007 Dep
0030 OSLO

Landbruks- og matdep.	
Styresak: 06/143	Behandling: 153
Mottatt: 18. MAI 2006 MP/SRD	
Behandler: MBB	Ansvar: 713
Ansatt:	Ansatt:

Ås, 12. mai 2006

Høring av forslag til endring av lov 15. juni 2001 nr. 75 om veterinærer og annet dyrehelsepersonell

Innledningsvis takker vi for at Helsetjenesten for storfe er høringsinstans på dette forslaget. Helsetjenesten er ingen egen organisasjon, men koordinerer arbeidet med forebyggende helsearbeid på vegne av næringsaktørene på storfesiden. Helsetjenesten arbeider også mye med dyrevelferd, forebyggende tiltak for produksjonssjukdommer, smitteforebyggende tiltak samt hsekortordningen. Spørsmål tilknyttet veterinær betjening er vesentlig for Helsetjenesten for storfe ut fra disse punkter.

Det foreliggende forslag til høring innebærer en overføring av ansvar for klinisk veterinær vakt til kommunene og etablering av kommunalt ansvar for tilfredsstillende tilgang på dyrehelsepersonell. I praksis vil dette innebære en overføring av ansvar for veterinær klinisk beredskap og veterinærdekning fra stat til kommune.

Følger av overføring av nevnte ansvar fra stat til kommune vil virke positivt dersom kommuneadministrasjonene gis mulighet til å benytte lokalkunnskap for å dekke de behov brukerne innen kommunen har.

Det store spørsmålet er om kommune kommer opp i interessekonflikter innen egen kommune med forskjellige behov og pressgrupper og manglende lokale ressurser. I mange kommuner er husdyrbruket og storfeholdet viktig og vil bli prioritert, mens i andre kommuner er husdyrbruket av lite omfang og dermed ligge lenger ned på prioriteringslisten i forhold til andre kommunale behov og interesser.

Ulempene ved det foreliggende forslaget om overføring av nevnte ansvar synes derfor imidlertid å være betydelige.

Det er i lovforslaget ikke gitt føringer for hvordan dette ansvaret skal ivaretas. Kommunene får ansvar for å sørge for tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell. Hva som er "tilfredsstillende tilgang" vil på denne måten kunne bli svært forskjellig fra kommune til kommune, med fare for at "tjenester fra dyrehelsepersonell" ikke vil være ensbetydende med veterinær tilgang som ivaretar dyrevelferd og hindrer unødig lidelse hos dyr. Det må foreligge en klar beskrivelse av hva kommunene får ansvar for, og hvordan dette skal etterleves i praksis. Tjenesten må defineres, og det må for eksempel framgå tydelig at dyrehelsepersonell er ensbetydende med veterinær i denne sammenhengen.

Det foreligger heller det ingen god plan for hvordan denne ordningen skal finansieres. Som kjent har kommunene svært varierende økonomi, noe som lokalt må håndteres gjennom ulik prioritering og vektlegging av kommunale tjenester. Det er opplagt at det foreliggende forslaget kan medføre en svært ulik dyrehelsetjeneste i forskjellige kommuner, og en kan risikere lav prioritering av denne tjenesten i flere kommuner med dårlig økonomi, spesielt der husdyrbruket har mindre økonomisk betydning. Dette er nettopp de kommunene der behovet for slik prioritering vil være viktig fordi grunnlaget for å opprettholde veterinærtjenester i seg selv ikke er så godt til stede. En kan derfor fort oppleve det paradoksale at små kommuner med lite tradisjonelt husdyrhold og eller store kommuner i bynære områder med lite husdyrhold vil prioritere denne tjenesten ned. Mens, kommuner med tett dyrehold som har riktig veterinær dekning i seg selv vil prioritere denne tjenesten fordi den er viktig for kommunene.

Vi vil også bemerke vår store bekymring angående beredskap i forbindelse med smittsomme sykdommer. Som det sies i høringsnotatet ligger forvaltning av ansvar for tiltak mot smittsomme sykdommer hos Mattilsynet. Videre sies det at veterinærer har en generell plikt til å rapportere til Mattilsynet om smittsomme sykdommer som de kommer over i sitt virke, og at muligheten for å få tak i veterinær i så måte er av betydning for beredskapen mot alvorlige smittsomme sykdommer. Intensjonene med disse formuleringene er, etter vårt skjønn, ikke godt nok ivare tatt med det foreliggende lovforslag. Mattilsynet har ansvar for forvaltning av tiltak mot smittsomme sykdommer. Med dagens organisering av Mattilsynet, uten døgnbasert beredskapsvakt, er det vesentlig med en kontinuerlig døgnbasert tilgang på veterinære tjenester. Denne tilgangen kan bli utilstrekkelig når kommunene etter eget skjønn skal besørge "tilfresstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell". Dagens ordning, med etableringen av Mattilsynet og fjerning av distriktsveterinærordningen, innebærer allerede en svekket beredskap mot smittsomme sykdommer, og det synes som det framlagte forslag vil innebære en ytterligere svekkelse av dette viktige området. Vi kan ikke se at kravet om tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell er ensbetydende med døgnkontinuerlig beredskap. Døgnkontinuerlig veterinær beredskap på landsbasis er en forutsetning for at Mattilsynet kan forvalte beredskap mot smittsomme sykdommer på en velfungerende og betryggende måte. Når smittsomme dyresykdommer opptrer er tiden fra de oppstår til diagnosemisstanke er stilt samt varsling til offentlig myndighet helt sentralt. Nedbyggingen av den offentlige veterinærvesen er i så måte ganske kritisk.

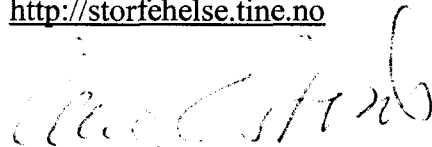
For alle husdyrholdere er et godt og mest mulig enhetlig tilbud av veterinære tjenester i alle landets kommuner avgjørende for et forsvarlig dyrehold og god dyrevelferd. Veterinær betjening er spesielt benyttet i områder med store avstander og med middels og lav dyretetthet. Det er ønskelig fra Helsetjenesten for storfe at det offentlig bidrar med økonomisk grunnlag og rammevilkår for god veterinærdekning. I forhold til alvorlige smittsomme sykdommer, dyrevelferd og riktig medisinhåndtering er dette en samfunnsoppgave dersom dyrehold i slike områder skal opprettholdes.

Oppsummert vil konsekvenser av kommunalt ansvar for dyrehelsetjeneste slik forslaget foreligger, dvs. uten tilstrekkelige føringer og midler, føre til ulik tjenesteyting kommunalt, med fare for dyrehelse og nedsatt dyrevelferd, og dessuten redusert nasjonal beredskap for smittsomme sykdommer.

Det foreliggende forslag trenger ytterligere behandling og forberedelse der konsekvensanalyser blir tydeliggjort. Dersom kommunalt ansvar for veterinær betjening skal

virke optimalt er det helt nødvendig at staten gir klare føringer og entydige definisjoner av tjenesten med dertil hørende forutsigbare og langsiktige midler.

Med vennlig hilsen
Helsetjenesten for storfe
<http://storfehelse.tine.no>

Olav Østerås
sjefveterinær